

00404

เรื่องนี้ยังไม่จบ

‘นักศึกษาอยากคบอาจารย์’

เรียน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์มติชน

ตามที่ได้มีข่าวในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับนักศึกษาแสดงกิริยาละเมิดต่ออาจารย์ และถูกทำโทษพักการเรียนนั้น เพื่อให้ได้ข้อยุติเป็นจริงทั้งหมด มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ขอชี้แจงข้อเท็จจริงดังนี้

1. นายจุฑพร วรวัชรพงศ์ ได้ลงทะเบียนเรียนวิชาจริยธรรมและกฎหมายเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชนในภาคการศึกษาที่ 2/2540 ซึ่งมีผู้ช่วยศาสตราจารย์นิศา พุทธรังค์ เป็นผู้สอน ได้ผลการศึกษาระดับ D

2. นายจุฑพร วรวัชรพงศ์ ได้ทำจดหมายลงวันที่ 2 เมษายน 2541 เรียน คนที่เรียกกันว่า “อาจารย์” ส่งให้ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิศา พุทธรังค์ และวางบนโต๊ะทำงานของอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาการสื่อสารมวลชน ได้มีข้อความตอนหนึ่งว่า “แม้จะมีความรู้ แต่หากไม่สามารถถ่ายทอดให้คนอื่นได้ ก็ไม่ต่างอะไรกับความพินาศที่ถูกลบไปแล้ว ไม่สามารถที่จะผสมพันธุ์ต่อไปได้อีก”

3. วันที่ 3 เมษายน 2541 นายจุฑพร วรวัชรพงศ์ ได้เข้าไปในชั้นเรียนที่ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิศา พุทธรังค์ สอนวิชาจริยธรรมและกฎหมายเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน โดยไม่ได้ลงทะเบียนเรียน ซึ่งอาจารย์ขอให้ออกจากห้องเรียน นายจุฑพร วรวัชรพงศ์ ยังคงถือคติว่า ผรุสวาทออกมากว่า “ทุเรศ” และได้เดินออกมาหน้าชั้นเรียนและพูดว่า “ผมอยากจิกหัวตบอาจารย์ แต่จะไม่ทำอย่างนั้นหรอก”

4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิศา พุทธรังค์ ทำหนังสือถึงอธิการบดี ผ่านคณะกรรมการมนุษยศาสตร์เพื่อพิจารณาพฤติกรรมนักศึกษา

5. คณะมนุษยศาสตร์ได้มีคำสั่งที่ 037/2541 ลงวันที่ 30 เมษายน 2541 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณีดังกล่าว

6. คณะกรรมการสอบสวน(ตามข้อ 5) ได้สอบสวนนายจุฑพร วรวัชรพงศ์ รหัสประจำตัวนักศึกษา 3801296 นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาการสื่อสารมวลชน ชั้นปีที่ 3 นักศึกษาผู้ถูกลงโทษ นายจุฑพร วรวัชรพงศ์ ขอมอบรับว่าได้ทำจดหมายซึ่งมีข้อความเสียดสีเปรียบเทียบกับอาจารย์เป็น “ควายพันธุ์ที่ถูกดองแล้ว ไม่สามารถที่จะผสมพันธุ์ต่อไปได้อีก” และพูดว่า “ผมอยากจิกหัวตบอาจารย์ แต่จะไม่ทำอย่างนั้นหรอก” และสรุปรายงานการสอบสวนมหาวิทยาลัย พร้อมกับมีความเห็นให้ลงโทษทางวินัยนักศึกษาโดยให้พักการศึกษา มีกำหนด 1 ภาคการศึกษาปกติ คือ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2541

7. มหาวิทยาลัย โดยคณะกรรมการพิจารณาโทษทางวินัยนักศึกษามิได้ประชุมครั้งที่ 3/2541 เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2541 ได้พิจารณาและมีมติให้ลงโทษทางวินัยนักศึกษาดังที่คณะมนุษยศาสตร์เสนอ และให้นักศึกษาทำการขอมาต่ออาจารย์ผู้คุม

8. มหาวิทยาลัยได้มีคำสั่งที่ 1666/2541 ลงวันที่ 26 มิถุนายน 2541 เรื่อง ลงโทษทางวินัยนักศึกษา นายจุฑพร วรวัชรพงศ์ โดยให้พักการศึกษามีกำหนด 1 ภาคการศึกษาปกติ คือ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2541 และนักศึกษาได้ทำการขอมาต่ออาจารย์ 2 ครั้ง ทั้งที่บ้านพักอาจารย์เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2541 และสำนักงานคณะกรรมการมนุษยศาสตร์ เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2541

9. ต่อมาได้มีนักศึกษาและผู้ปกครองยื่นหนังสือขออุทธรณ์ หรือขอให้มหาวิทยาลัยพิจารณาทบทวนคำสั่งดังกล่าว และมหาวิทยาลัยได้มอบหมายให้คณะมนุษยศาสตร์ พิจารณาคำขออุทธรณ์เบื้องต้น ซึ่งทางคณะมนุษยศาสตร์ ได้ยืนยันว่าได้ลงโทษนักศึกษาแล้ว เพราะพฤติกรรมของนักศึกษาที่แสดงต่ออาจารย์ แสดงว่านักศึกษาไม่มีความเคารพและนับถืออาจารย์ เป็นอาจารย์ของเขาอีกต่อไปแล้ว โทษที่เหมาะสมคือ ลบชื่อ โทษที่รอลงมาคือพักการเรียน 3 ปีการศึกษา หรือพัก 6 ภาคการศึกษา แต่คณะกรรมการที่พิจารณาได้ลดลงมาเป็นเหลือเพียงนักการศึกษา 1 ภาค การ

ศึกษาและควรเป็นภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2541 เพราะจะเหลือวิชาที่ต้องเรียนน้อยที่สุด

10. มหาวิทยาลัย โดยคณะกรรมการพิจารณาโทษทางวินัยนักศึกษามิได้ประชุมเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2541 ได้พิจารณาหนังสืออุทธรณ์ของผู้เกี่ยวข้อง และมีความเห็นยืนยันให้เป็นไปตามคำสั่งมหาวิทยาลัย ประกอบด้วยเหตุผลดังนี้

10.1 การขอมาอาจารย์ของ นายจุฑพร วรวัชรพงศ์ นั้น เห็นว่าเป็นการขอมาภายหลังที่มหาวิทยาลัยได้มีคำสั่งลงโทษแล้ว ไม่ได้เกิดจากความรู้สึกสำนึกผิดด้วยตนเองตั้งแต่ต้น

10.2 คณะมนุษยศาสตร์ ได้พิจารณาครั้งที่ 3 และเสนอความเห็นเบื้องต้นแล้วเห็นควรยืนยันให้เป็นไปตามคำสั่งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ทั้งนี้ เพราะคณะมนุษยศาสตร์มีข้อมูลรายละเอียดและเหตุผลเพียงพอ ตลอดจนมีความใกล้ชิดนักศึกษาด้วย

10.3 พฤติกรรมในการกระทำผิดของนักศึกษาไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง โดยเฉพาะนักศึกษากระทำต่ออาจารย์ผู้สอน

10.4 หากมหาวิทยาลัยลงโทษในสถานเบา อาจจะเป็นบรรทัดฐานในการตัดสินลงโทษให้นักศึกษาอื่นๆ ในกรณีดังกล่าวหรือคล้ายคลึงให้ปฏิบัติตามได้

11. เสนอผลการพิจารณาอุทธรณ์ตามข้อ 10 เสนออธิการบดี เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2541

12. อธิการบดีมีคำสั่งยืนยันให้เป็นไปตามคำสั่งเดิม เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2541

13. กองกิจการนักศึกษาแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ

จึงเรียนมาเพื่อทราบ
ขอแสดงความนับถือ

ผู้ช่วยอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

● เรียน หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์มติชน

จากการที่ได้อ่าน “เมื่อนักศึกษาอยากคบอาจารย์” ภาพยนตร์ของใครๆ ในหน้าหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 4 ก.ย. 41 ถ้าเนื้อหาทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริง ก็ต้องขอบอกว่า เสียใจเป็นที่สุดต่อความยุติธรรมที่นักศึกษาดังกล่าวได้รับจากสถาบันการศึกษานั้น และยิ่งมีการตั้งกรรมการขึ้นมาหลายระดับ เพื่อพิจารณาเรื่องนี้ และตัวนักศึกษาเองก็สำนึกผิดและไปอ้อนวอนขอความเมตตาแล้ว ขณะที่เพื่อนร่วมสองร้อยคนเข้าชื่ออุทธรณ์ ก็แสดงให้เห็นนิสัยใจคอที่ใช้ได้มากทีเดียวไม่เช่นนั้นคงไม่มีเพื่อนมากมายมาเข้าร่วมอุทธรณ์

เพราะถ้าเหตุการณ์เป็นอย่างที่ว่า ผลสรุปการตัดสินลงโทษนักศึกษาออกมาอย่างที่เห็น(ซึ่งยุติธรรมมาก) และอาจารย์ท่านอื่นที่รู้ข่าว หรือกรรมการที่ตัดสินยังไม่กล้าตัดสินเป็นอย่างอื่น) ถ้าตัวเด็กไม่ตั้งใจ คงไม่มีใครเอาตัวเข้ามาเสี่ยง(อาจารย์

ยังไม่อยากเสี่ยงเลย) กรณีนี้ก็คงต้อง

1. ขอแสดงความชื่นชมต่อเพื่อนๆ ของนักศึกษา ดังกล่าว ที่กล้าแสดงตัวเข้าชื่อร่วมขออุทธรณ์ให้เพื่อน ซึ่งแม้ว่าจะไร้ผล ในอันที่จะทำให้เพื่อนได้รับโทษน้อยลง แต่ก็ได้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าสังคมยังพอคาดหวังได้จากนักศึกษาเหล่านี้ ว่ายังมีความกล้า มีความยุติธรรม มีน้ำใจ และเป็นทีคาดหวังว่าจะเป็นกำลังที่สร้างไว้ซึ่งความยุติธรรมในอนาคต

2. เสียใจต่อนักศึกษาที่ถูกลงโทษ เชื่อเถอะคุณไม่ได้เป็นคนเดียวในสังคมที่พบความยุติธรรม และถูกลงโทษเกินกว่าเหตุที่ทำหรือทำ หรือมีคนอื่นๆ อีกมากมายในสังคมที่ได้รับแจกเช่นที่คุณได้รับ

คุณยังโชคดีที่มีเพื่อนเข้าชื่อร่วมอุทธรณ์ คุณยังโชคดีที่มีอาจารย์ดังกล่าวมาแล้วซึ่งอดส่ายเรียนมาได้ถึง ปี 3 เพราะฉะนั้น จงอดทนไปเถอะ เมื่อพ้นโทษที่เขาให้แก่อคุณ ก็จงตั้งใจตั้งใจเรียนให้จบ คิดเสียว่าอนาคตอีกยาวไกล ยังมีเวลาที่จะทำงาน และสร้างสรรค์สังคมไทยได้อีกเยอะ อย่ามาประสาตเสียกับระบบสังคมและการเรียนการสอนที่เป็นอยู่เลยเร่อกๆ แก่ไขด้วยตัวเราเอง เหมือนมดที่แม่อเล็กแม่อเล็กสามารถยกของที่ใหญ่กว่าตัวได้หลายเท่าตัว แต่ต้องคอยเป็นค้อยไปจ้ะเอาไว้

และคิดเสียว่าตอนนี้อาจารย์ท่านนั้นก็ใกล้เกษียณแล้ว คงไม่อยู่สอนใครได้นานเท่าไร...นักหรือ...เพราะไม่มีใครจะอยู่คู่ฟ้าได้

3. เสียใจต่อสิ่งที่ได้อ่าน ซึ่งแสดงให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของอาจารย์ แนวคิด ความคับแค้น และความล้มเหลวของสถาบันการศึกษาที่ผลิตครู อาจารย์ ที่มีความรู้ แต่ไม่มีคุณธรรม ไม่มีเมตตาธรรม ไม่มีความกรุณา ไม่มีอุเบกขา และตัวสถาบันการศึกษาที่อาจารย์ผู้นั้นทำงานอยู่ ซึ่งก็ไร้ซึ่งคุณภาพในการคัดเลือกอาจารย์ที่นำมาสอนนักศึกษา จึงได้อาจารย์ที่มีคุณสมบัติดังกล่าวเข้ามาทำงาน และอาจยังไม่มีการดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับจดหมายเปิดผนึกที่นักศึกษาคนดังกล่าวเขียนขึ้นซึ่งเป็นเรื่องที่ควรเอาใจใส่ และพิจารณาทั้งจากเหตุการณ์ และความเป็นจริงของตัวนักศึกษา และอาจารย์ผู้สอน

4. นี่คงเป็นบทเรียนให้แก่นักศึกษา อาจารย์ และสังคมโดยรวม ว่าควรหันมาสนใจระบบการศึกษา และมาตรฐาน การศึกษา จริยธรรม ระบบการเรียนการสอน และหันมาใคร่ครวญร่วมกันว่า สังคมควรจะมีมาตรการอย่างไร และมีบทโทษทางสังคมอย่างไรต่อผู้ที่ทำผิดจริง และเรื่องนี้น่าคิดที่ใครกันแน่

สถาบันที่พิจารณาคัดเลือกอาจารย์เข้ามาสอนนักศึกษา

สถาบันที่ผลิตครู อาจารย์
ตัวนักศึกษา ว่าควรมีความอดทน อดกลั้น มากกว่าที่เป็นอยู่ ควรใคร่ครวญ และทบทวนให้ละเอียดรอบคอบก่อนที่จะทำสิ่งใดลงไป เพราะผลที่ได้รับบางครั้งก็ไม่คุ้ม แต่เรื่องนี้นักคิดว่าคุณค่าเพราะสิ่งที่คุณสูญเสียและได้รับ ได้แสดงให้เห็นสังคมได้ตระหนัก และได้หันมาทบทวน ว่าสังคมได้ทำอะไรลงไปบ้าง

5. อยากเรียกร้องให้ทุกคนในสังคมมีบทลงโทษแก่คนที่ไม่มีคุณธรรม ช่วยกันลงโทษคนเหล่านั้นเถอะ แทนที่จะปล่อยให้คนเหล่านั้นมาทำลายความหวัง ความตั้งใจ อนาคตของคนดีๆ อีกมากมาย ช่วยกันออกความเห็นและประจานความเลวร้ายของคนชั่ว คนเลว ให้คนรอบข้าง ให้สังคมรับรู้ อย่าให้เขาได้มีโอกาสไปทำลายคนอื่น ๆ อีกเลย บอกชื่อเสียงเรียงนามในหน้าหนังสือพิมพ์ไม่ได้ ก็บอกชื่อเสียงเรียงนามเขาไปเลย จะได้ช่วยกันระมัดระวังตัว และประจานอย่าให้ได้อยู่ในสังคมซึ่งคนไม่รู้ว่าจะต้องมาเจอเจอ และรับกรรมเพิ่ม

6. สิ่งที่ยากดำเนิน อย่างที่สุดก็คือ ทำไม ไม่มีการดำเนินการใดๆ กับอาจารย์ ผู้สอนที่มีพฤติกรรมดังกล่าว เพราะถ้าอาจารย์ไม่ประพฤติ ปฏิบัติดังกล่าว หรือมีการตั้งกรรมการ หรือมีผู้กล่าวตักเตือนอาจารย์ท่านนั้น ถึงความเหมาะสม ควรมี

ควร และเข้าใจถึงหน้าที่ ตระหนักถึงภาระงานที่ตนทำอยู่ เหตุการณ์ดังกล่าว คงไม่เกิดขึ้น

นักศึกษาท่านนั้น (จากข่าวเรียบร้อย เรียนดี อ่อนโยน เป็นที่รักของเพื่อนๆ และอาจารย์ทั่วไป) คงมีบ้างอาจแสดงกิริยาอันไม่สมควรออกมา (“ผมอยากจิกหัวตบอาจารย์ให้สาแก่ใจ แต่ผมไม่ทำหรอก...”)

และหากเอาใจเขามาใส่ใจเรา ถ้ามีคนที่ไปถึงระดับอาจารย์ (ที่สังคมยอมรับให้มาสั่งสอน ให้ความรู้แก่คนที่มาเป็นอนาคตของชาติ) หรือไม่ต้องเป็นถึงอาจารย์หรือครู แต่เป็นคนๆ หนึ่งลงมาคำนวณพิจารณาให้คนอื่น ๆ ฟัง ต่อหน้าคนเกือบร้อย ไม่ทราบว่าเป็นอาจารย์ท่านนั้นเอง ถูกกระทำเช่นนี้บ้าง จะรู้สึกอย่างไร หรือไม่มีความรู้สึก ในเรื่องที่ผู้สอนด้านพฤติกรรมเพราะอะไร เป็นไร เป็นเรื่องของบุพการี แต่อย่ามาว่า หรือดำเนินเป็นใช้ได้ (แต่ถ้าเป็นคนธรรมดา ยังไม่บรรลุนิติภาวะ มีคนมาคำนวณพิจารณา เชื่อว่าคุณต้องโกรธหรือคุณไม่ธรรมดา)

7. หากสามีของอาจารย์ท่านนี้มีส่วนร่วมในผลการพิจารณาโทษนี้ เนื่องจากอาจจะอาศัยตำแหน่งหน้าที่การงานในระดับสูงรับผิดชอบเกี่ยวกับกิจการนักศึกษา ก็เป็นอีกท่านที่น่าดำเนินเป็นอย่างยิ่ง (ถ้ามีส่วนร่วมนะ จะบอกให้)

8. หากกรรมการพิจารณา ได้รับอิทธิพล หรือเกิดความเกรงใจในเพื่อนอาจารย์ เกรงใจในตำแหน่งหน้าที่การงานจนก่อให้เกิดบทลงโทษอันเกินกว่าเหตุ ก็เป็นผู้ที่สมควรได้รับการดำเนินอย่างสูง เพราะได้ทำลายคุณค่าของตนเอง และทำลายอนาคต ทำลายความหวัง ทำลายความรู้สึกของคนหลายๆ คน (อนาคตอยู่ในกำมือท่านแล้ว)

9. อยากให้หนังสือพิมพ์มติชน ติดตามข่าวนี้มาเสนอ และสอบถามความคิดเห็นเรื่องนี้จากสาธารณชน มาเสนอให้สังคมประจักษ์ ว่าสังคมทุกวันนี้เป็นเช่นไรไปแล้ว

ท้ายนี้ขอให้หนังสือพิมพ์มติชนยื่นหัตถ์อยู่เคียงข้างความถูกต้อง และประชาชนตลอดไป

จากผู้เคยเป็นทั้งนักศึกษาและอาจารย์

จดหมายทั้ง 2 ฉบับแสดงถึงมุมมองที่แตกต่างกัน

ต้องขอบพระคุณมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ชี้แจงมา

ผมคิดว่าไม่มีใครสนับสนุนท่าทีที่ก้าวร้าวของนักศึกษา แต่ส่วนใหญ่ตั้งคำถามถึงบทลงโทษว่ารุนแรงเกินไปหรือไม่

และที่สำคัญมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้ค้นหาและทำความเข้าใจกับสาเหตุของพฤติกรรมดังกล่าวก่อนที่จะลงโทษนักศึกษาหรือไม่

เพราะก่อนจะมี “ผล” ย่อมมี “เหตุ” นักโทษที่ฆ่าคนตาย มีทั้งมาจากนิสัยสันดาน หรืออาจถูกกดดันทางจิตใจอย่างรุนแรง “ฆ่า” เหมือนกัน แต่ “โทษ” ที่ได้รับย่อมต่างกัน

นอกจากนั้นแล้ว เมื่อธรรมชาติของความขัดแย้งเกิดขึ้นจากคน 2 คนขึ้นไป ในกรณีนี้มหาวิทยาลัยได้ให้ความเป็นธรรมอย่างเท่าเทียมกับคู่ขัดแย้งเกิดขึ้นจากคน 2 คนขึ้นไป ในกรณีนี้มหาวิทยาลัยได้ให้ความเป็นธรรมอย่างเท่าเทียมกับคู่ขัดแย้งหรือไม่

เป็นความจริงที่นักศึกษาบอกว่าอยากคบอาจารย์

แต่เรื่องอาจารย์คำนวณพฤติกรรมนักศึกษา ไม่ทราบว่าเป็น “ความจริง” หรือไม่

มีการสอบสวนหรือไม่

โทรสารที่หนังสือพิมพ์มติชนไม่ค่อยดี อาจทำให้หนังสือแจ้งฉบับนี้ติดหล่นไปบางหน้า

ถ้าสอบสวนเสร็จ เอ๊ย เจอส่วนที่หายไป กรุณาส่งมาใหม่จะครับ(ฮา)

ส่วนเรื่องกระบวนการตรวจสอบระบบการเรียนการสอน ความจริงแล้วน่าจะลงแปะ “วิกฤต” เป็น “โอกาส”

ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว จัดสัมมนาเรื่องนี้กันดูสักครั้งใหม่ครับ

ไม่ใช่เรื่องใครคิด-ใครถูก เพราะเราไม่ใช่รายการของ “ใครภพ ลิ้มปะพัทธ์”(ฮา)

แต่เป็นการสัมมนาเพื่อค้นหาสิ่งที่ตกค้าง “มติชน” พร้อมให้ความร่วมมือเต็มที่ครับ